

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

Πρώτα πια: ΖΑΧΑΡ. ΠΑΡΑΔ' ΑΡΜΕΝΟΣ (πρόην Έιρηνοδίκης)—ΘΕ) ΟΛΩΡΑ (Σύζυγός του)—ΟΥΡΑΝΙΑ (κόρη του)—ΒΑΣΙΛΩ (Υπηρέτ.)



ΖΑΧΑΡΙΑΣ (φρέων ένδυμασίαν πενυχράν, παντελόνιον κτρινόν χρομάτος κοντόν και κρα- τώτας όμβροέλλαν τεθραυσμένην) και ΒΑΣΙΛΩ...

ΖΑΧ. (είσοραμ' εκ τής θύρας του βάθους και περιέρχεται τήν σηνήν ασθμαίνων) Βασίλω!... μιά καρτέλα! λίγο νερό!... γρήγορα!...

Β'Σ. (κομίζουσα μετά σπουδής κάρθισμα) Τι έπαθες, αφέντη; σε καλό σου!... Τι τρέχει;...

ΖΑΧ. (Πίπτων εξηντλημένος επί του καθί- σματος) Τι τρέχει; 'Εγώ τρέχω... Και θαρρώ πως τρέχουν άπ' πίσω μου και καμιά δεκαριά σκύλοι και κλητήρες και πολίται!... Όλος ο κόσμος τρέχει... Μά πού είναι ή καρά σου; (χορη- γάζων) Θεοδώρα!... Ουράνια!... 'Ελίτε!... Τρέ- ξατε!... πού είσθε;... 'Αγ! πήγε να βγί ή ψυχή μου!... (κραυγάζων εκ νέου) 'Ελάτε λοιπόν!...

ΘΕΟΔ. (είσερχομένη μετά σπουδής) Τι στάθηκε; ΟΥΡ. (όσαύτοι) Τι είναι, πατέρα; ΘΕΟΔ. Σε διωρισανε; ΖΑΧ. Μωρέ ποιος σάς είπε γιά διωρισμό!... Μούπσε!... μούπσε!... ΘΕΟΔ. Τι σουπσε;... μίλα!...

ΖΑΧ. Το λαχείο! ΟΥΡ.—ΒΑΣ. Το λαχείο! ΘΕΟΔ. Το λαχείο σουπσε;... στο δρόμο σουπσε; Μου τό πή- ρες κρυφά, μωρέ μαγούφρη κι' τό έμασες;... ('Ερευνά μετά σπουδής εις τον κόλπον τής, εξάγει εν πορτοφόλιον και παρατηρεί). ΖΑΧ. 'Όχι, χριστιανή μου!... Στάσου ν' άκούσης πρώτα. Μας έπσε. τό εξερχήσαμε!... πώς τό λένε; ΘΕΟΔ. (Μετ' άγαλλιώσεως) Μπά!... ΟΥΡ. Και πώς έγινε αυτό τό καλό πατέρα; πώς τό έμαδες; ΒΑΣ. (Κατ' ιδίαν) Αυτό παιά δέν τό εξερχίμενα! Η καλά έκαμα πού δέν άκουσα τό Σταμίτη! Πού μούλεγε να φύγω άπο τό σπίτι... ΖΑΧ. Ναι, τό λαχείο τό εξερχήσαμε!... μά έμασα τό κεφάλι μου... και τήν όμβροέλλα μου. ΘΕΟΔ. Μά μίλα, επί τέλους πώς συνέβη; Μας έβγαλες τήν πίστι!... ΟΥΡ. Ναι!... Ναι!... πώς έγινε; ΖΑΧ. Πώς έγινε; Άκούσατε:

'Απ' τήν Τράπεζα διαβαίνω Βλέπω ένα χαρτί γραμμένο Είς τον τοίχον πλησιάζω Και άρχί'ω και διαβάζω 'Αριθμός λαχείου ήτον. Θάνε τον άρχαιοτήτων — Είπ' άμέσως με τό νου μου, Κ' επειδή του αριθμού μου Είχα ένθύμησι μεγάλη, Παρατήρησα με ζάλη Μή μας έπσεν ο λότος Κ' ήταν ο δικός μας πρώτος! Είς τά πόδια εϋθής τό βάζω Και άρχίζω να φωνάζω Σχόνταφα μ' ένα διαβάτη Τοϋβγαλα σχεδόν τό μίτη. Τρέχει αυτός να με ρημάξη Μπλέκω μέσα σ' έν' άμάξη Τ' άλογα τρομάζουν τότε... Βγαίνουν δέκα στρατ όται, Τρέχω εγώ να τους ξεφύγω Κι' όπως έστρωπα σε λίγο 'Απ' τή μάνδρα του Βασίλη Βγαίνουν πεντε δέκα σκύλοι Και μου ρίχνονται άπό πίσω... Κάνω εγώ να τους χτυπήσω Και στη φόρα και στήν τρελλα Νά!... μου σπάζει κ' ή όμβροέλλα!

ΖΑΧ. 'Αχ! πού να σάς τά λέω όλα όσα τράβηξα σήμερα! 'Όπως τώβαλα στα πόδια αστισμένους άπό τή χαρά μου, άρμισα να φω- νάζω: 'Μούπσε! μούπσε!' Μερικοί μάγκαις ένόμισαν πως κάτι μούπσε στο δρόμο και άρχισαν να φωνάζουν: «Πιάστε τον!» Άρχι- σαν να τρέχουν άπό πίσω μου, πολίται, άστυνόμοι σκύλοι, σκυλό- ψαρα, άμάξια, άντεροβγάλταις... Μου έφαινότου πώς μ' έφυνηρού- σαν όλοι οι βουκόλακες και οι καλλικιάντζαροι πού βγαίνουν τά δωδεκαήμερα. 'Εφώναξα εγώ και έτρωχα λαχμιασμένους: Μωρέ δέν τό έκλεψα μούπσε!... 'Αλλά πού ν' άκούσουν. Οι περισσότεροι μ' έ- πηραν γιά τρελλά! 'Εσυλλογίσθηκα να έμπωτα σ' ένα άμάξη άλλα πού δέν είχα λεπτά!...

ΘΕΟΔ. Και δέν εξηροδες άπό κανένα λίγα λεπτά; ΖΑΧ. Να βγάλω δισκο δηλαδή σάν ζητιάνος και να λέω: —'Ε- λεημοσύνη, χριστιανοί σ' έναν άνθρωπο πού του έπσε τό λαχείο!>

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΑ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Είς σχετικήν θεομήν παράκλησίν μας δ γνωστός λυρικός ποιη- τής του «Πρωϊού Σκινήματος» και τής «Αγάπης στον «'Επαχτο» κ. Γ. 'Αθάνας, είχε τήν καλοσύνην να μās άποστείλη τό κάτωδι χαριτωμένον άνέκδοτον ποιήμα του διά τό «Μπουκέτο».

Πήρα τό στρατί—στρατί — Ματζουράνα φουντωτή Μπήκα στο πλατύ ντρισεκι — Καλαμάτα και ταισεκι — Κ' ήρθα στην πέρα γειτονιά — Λουλουδιασμένη λεμονιά — Πούχει τά καλά κορίτσια. — 'Αρμπαρόριζες και ίτσια — Δέν έχω πιάσει γνωμίτες — Λυόσμοι κι' άσημοζαλαμιές — Και καϊμό μεγάλο τόχα. — Λιγερή δολιμολόχα — Τώρα θά πάω φυρί—φυρί — Τ' άγιόκλημα έγινε κλαρί — Γείτονας κ' εγώ να γίνω. — Τριαντάφυλλο και κζίνω — Βρίσκω τής πόρτες σφαλιστές — Γαρουφαλλίτσες κρεμαστές — Και τ ι μαλζονάκια δλ' άδεια. — Κρεμαστά περικοζλάδια — 'Ερημες όλες οι αυλές — Γαρδένιες κιάτσπρες διπλές — Ούτε κλάματα, ούτε γέλια. — Και βασιλικοί με τέλια — Ψάχνω να βρω καμιά γρηά — 'Αγχαθρη βατομουριά — Νά μου 'τ ή γιά τις κοπέλλες. — Γιασεμιά και μαρκαμπέλλες — Πειθάναν όλες οι γρηές — Μπιστάκι με πιραγγογιές — Κι' ο ταμπάκος πάει χαμένος! — Κήπος σουκνινδοσπαρμένος — Μείναν οι τσούπες μοναχές — Χιλιοχρυσμένους μενεζές — Δίχως φύλαξη κι' ορμηνία. — Φουσαζομένα μπουγαρινία — 'Απόκαμαν άπ' τής δουλειές — Κοράλλι, κίλα, καζουλές — Βαρυστήσαν τά βελόνια. — 'Ασημόφυλλη μιγόνια — Κλείσαν τά σπίατα με κλειδιά — Κλειστή μου νυχτολουουδιά — Βγήκανε στο χοροστάσι — Φλώρα χαμορήλια διάση — Κι' όλόγυρα στην εκκλησιά, — Τά πλατανάκια της δασιά — Στην καμπάνα, σ' άγιο βήμα, — Κι' άνεβάζει άνθους τό κλήμα — Πιάσαν τρικούβερο χορό — Ξανθες αγράμπελες σορό — Και χορεύουνε στα νύχια. — Παπαρόινες, πολυτρυχία — Μ' άν δέ με πιάσουνε κ' έμε — Χαμένα τ' άνθη σου, έρχομέ! — Στο χορό θι κίμω σκόλη! — Στα λουλούδια τους βιτριόλι. — 'Αζους εκεί!... πιάσου κ' εσύ. — Λουλουδοστάφυλοι κισσοί — Χόρεψε με περηφάνεια, — Κατακόκκινα γεράνια — 'Όσες κοπέλλες τραγουδοϋν — Ζουμπούλια, πού μοσκοβολοϋν — Μία—μία διάλεξε τες. — Πλουμιστές διπλοβιολέτες — Θά σε διαλέξουνε κι' αυτές — Γλυκά ματάκια έχει ο πανσές — Κι' ο χουσός θά σφίξη κζίκος. — Μιά λατάνια κ' ένας φζίκος — Τά χαμογέλια κι' οι ματιές — Μπιρμπιλές μικροτουφριές — Πόνοι γίνονται άπ' αγάλια... — Τό χρυσάνθεμο κ' ή δάτια — Δεύτερος κζίκος θά σφιχτή — Κατάλευκοι λεμονανθώι — Τό στεφάνι στα μαλλιά σου — 'Όλα τ' άνθη είναι δικιά σου!

Γ. ΑΘΑΝΑΣ



Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Ο ΠΑΛΗΟΚΟΣΜΟΣ

'Ιέσο' όπουσ κατάντησ' οϋ ντουνιάς Μούτζουτου να πάη κατ' άνέμ' Κλιέβς; 'Ιέχεις ρε ζώ να φας. Δέ κλι βς; Ψουφάς στη ψάδα οϋρε γυιέμ! Παίξεις μαδές άγέρα στοϋ Χρηματιστήριου; Τρώς κι' χοντραίνεις ρε σά του βαρέλι! Δέν παίζεις; Σι τσίκουσι ντιλιρίου Κι' πās κι' οϋ σά του σκυλί σ' άμπέλι! Είσι μπακάλης; 'Εχ' εις κι' ότo Κι' κόβεις τσι δρόμους τσού διαβάτις Δέν είσι; Σι νουμίζου κουτό Κι' ψουφουλουγιάς στίς ρούγις σά τo' γάτις! Είσι λιμπουδότης; Θα πιράσης φίνα, Θ' άπουχήρηστ' αγαθά του 'Αβραάμ. Δέν είσι; Σι τσίκουσι μαλ να Κι' πās σά του Μασούρα φουκαρά μ! Φουρείς πιρακαλώ κομπω' κουστοϋμ; Σι τριγυρίζουν ή γυράδεις σά τoη σνίπις Κι' κωτάν να σι γάμπι σά λικοϋμ! Είσι φτουχός; Σι φάγαν ή λυπίς! Λιές ψέματα; Σι κωτάν οϋλοι στοϋ στόμα! Σ' λέν: Μπαράβου κι' σι χειροφρουτουϋν Λές αλήθειαι; Κι' ζύλου τρώς άζομα Κι' οϋτι σι λουγαριάζουν, οϋτι κι' άκούν: 'Ιέσο' είν' αυτός ή κόσμος ρε πιδιά Νά τoν γλιέπιτι μαδές κι' να τoν κλιαϊτι Νά σās πιάνει ήγουν συχασιά Κι' άπ' τή ντροπή κ' οϋ άφάλης σας να σās λυέτι! Παλ όκουσιμους μαδές, παληουτσινιάς Κλιέφτης κι' ψεύτης κι' μαγαριουμένους Γλιντάει οϋ κλέφης, πλουτάει οϋ φουριάς Κι' πās κι' οϋ στοϋ τάρου ψουριασμένους!

ΜΗΤΡΟΥΣ ΜΠΛΑΣΤΑΡΑΣ